

## Erdély

Erdély, micsoda szép hely is, a szép tájak és hatalmas kultúra otthona!!!

Mi a határtalanul program segítségével látogattunk el a határon túl élő magyarokhoz, és nagyon köszönjük eme rendkívüli utazást!

Az első nap nagyon korán indultunk, a buszon emiatt sokan aludtak, hogy az erdélyi kalandra mind kipihentek legyünk.

Majdnem 5-6 óra utazás után meg is érkeztünk Nagykárolyba, itt felvettük az idegenvezetőnket, aki nekem elsőre nagyon szimpatikus volt.

### Így hát kezdetét vette a kaland ....

Szatmárnémetibe mentünk először, és itt jött szóba a „vicces pályázat” (legcsúnyább), amit a szatmárnémeti közigazgatási palota nyert. Séta közben sokat nézelődtünk, az idegenvezető sok hasznos infóval látott el minket. Megláttuk a híres nevezetes Tűzoltó tornyot, elképesztően magas volt, és ugyan nem lehetett megmászni de mégis mindnyájan ámultunk-bámultunk. A következő megállónk Nagybánya volt. Itt megmáztuk a Szent-István tornyot, persze voltak egy-ketten akik féltek, az osztályok ezt is élvezték.

De ugyan volt még egy kisebb megálló a szállás előtt. Egy vízesést fotóztunk le, és néztük körbe. Elvultunk káprázva a természeti csoda láttára. Ez a vízesés nem volt más mint a Mara vízesés.

Amint mindenki megnézte, a busz felé vettük az irányt és mentünk a szállásra. Itt nagy boldogan fogadtak minket, mi is örültünk, hogy ilyen jó környezetben lehetünk. A szállásadók nagyon kedvesek voltak. Boldogan bújhattam ágyba.

**Másnap reggel** korán keltünk, hiszen a busz nem vár, ezúttal Szerfalvára vitt minket.

Itt érdekes dolgokat láttunk. A legérdekesebb azonban a vízi mosógép volt. Bevallom életemben nem láttam ehhez hasonló tákolmányt. Nagyon megfogott mindenkit. Sajnálattal láttuk hogy tele volt szeméttel, tisztára megdöbbsentett minket.

Folytattuk utazásinkat. Mikor leléptünk a buszról már Deszen voltunk. Itt egy UNESCO világörökségi fatemplomot tekintettünk meg. A templomban növényi festéket használtak a falfestményekhez. Meglepődtem mikor megtudtam ezt a tényt, hiszen a festmények az anyagokhoz képest jól látszottak, megmaradtak.

A következő megálló Máramarossziget volt. Itt egy skanzenet látogattunk meg. Az osztályok szétszóródva, csoportokban fedezték fel az építményeket. Viszont ekkor már kicsit izgatottak voltunk a következő állomás miatt, ami nem volt más, mint a Leöwei Klára Líceum. Itt a tanulók vezettek minket körbe, és mutatták be nekünk az iskolát. A tanáruktól megtudtuk hogy a diákhány miatt nincs hetedik osztályuk. De itt még nem ért véget a jó móka. Az osztály bevezetett minket a tornatermükbe, ahol egy tánccal kedveskedtek nekünk. Miután befejezték a táncot minket is meghívtak egy közös mókára. Mosollyal az arcunkon buliztunk,

és élveztük az ajándékuk. Persze mi is kedveskedtünk nekik egy kis csokival és mágnessel. Sokan megadták az elérhetőségüket és tartják velünk mai napig a kapcsolatot.

Az idő telik, a napnak mindjárt vége. A vidám temető, ez az a hely ahol a halált teljesen máshogy közelítették meg. Hiszen, ha egy temetőbe megyünk nem a boldogság jut az eszünkbe, de ez a temető a többivel ellentétben színes volt és a kopjafára versek voltak írva, amik az emberek életét vicces formában mesélték el. A temetőben ugyan található volt még egy ortodox templom, ami belőről nagyon szép volt, teli festményekkel.

A temető mellett található volt egy kisebb vásár. Itt szabadon vásárolhattunk.

De hát ezzel egyeseknek véget is ért a második nap is. Sokan elmentek a szálláshelyen található sós fürdőbe, melynek különlegessége, hogy nem lehet nem benne elsülyedni mivel a magas sótartalom a víz felszínén tart. A kiscsapatunknak nagyon tetszett.

A második nap végén a gyerekeket erdélyi specialitással várták vacsorára, melynek neve csorba leves.

**A harmadik napot** Barcánfalván kezdtük, egy ortodox kolostorban, ahol apácákkal találkozhattunk. A kolostor mellett igazi tradicionális erdélyi finomságokat kóstolhattunk, és ajándékokat vásárolhattunk.

Ezek után a napot libegőzéssel folytattuk, ahogy a libegőről lepillantottunk, a szánk is tátva maradt a csodálatos látványtól. A libegő 1600 m magasra vitt fel minket. Amint leszálltunk, egy kisebb pihenő következett. S mindenki kedvére falatozhatott, vagy legeltethette szemét a csodaszép tájon. A csoportunk a Nagy lóhavas-vízeséshez vette az irányt. Sok érdekességgel találkozhattunk, amelyet Magyarországon nem láthatunk. Hosszabb séta után értünk a vízeséshez, az idegenvezetőnk három érdekes mondát mesélt a Nagy lóhavas-vízesés keletkezésével kapcsolatban, majd megcsodáltuk a zuhatag lábát.

A visszavezető utunk kicsit döcögős volt, mert a meredek oldalt nem mindenki tudta könnyen megmászni. De miután felértünk, pakoltunk is és a libegő segítségével visszautaztunk.

Zárásként, Jódra is betértünk, egy fatemplom megtekintése érdekében.

A busz felvett minket és visszaszállított a szállásra. Ezen az estén mindenki lázasan pakolt, alig volt alvó lélek.

Reggel izgatottan keltünk, mivel ez volt a **hazatérés napja**. Két helyszín meglátogatása még a nap feladata volt. Megálltunk Koltón ahol a Teleki kastélyt is megnézhattuk. A kastély arról híres, hogy Petőfi Sándor a nászútját itt töltötte. Szendrey Júliával közös szobra a kertet díszítette. A híres somfát, amely alatt Petőfi számtalan versét írta, már csak maradványiban tekinthettük meg, de ez így is nagyon nagy élmény volt.

Végállomásként a Károlyi kastélyt látogattuk meg. Az építmény már kívülről is megfogott minket. Mikor beértünk tátott szájjal sétáltunk végig a bevezető csarnokon. Ekkor szinte visszaképzeltük magunkat a múltba. A Károlyi kastély számtalan csoda szobát tartalmazott, volt, amit a bécsi udvar ihletett.

Ahogy kiértünk egyből szálltunk is a buszra és elbúcsúztunk idegenvezetőnkől és hazafelé vettük az irányt.

Őszintén, sokat tanultam eme 4 nap alatt és egy nagyon meghatározó élménye volt az életemnek, és hálás vagyok, hogy eljuthattam ezekre a csodás helyekre.